

עפ"ת 3414/12/20 - אורית כהן ישר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 3414-12-20 כהן ישר נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 90506937052

בפני כבוד השופט עמית יורם צלקובניק
מעוררים אורית כהן ישר
נגד מדינת ישראל
משיבים

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית המשפט השלום לתעבורה בפתח תקוה מיום 1.12.2020 (כב' סגן הנשיאה השופט נוריאלי) בתיק 2413-03-17, לפיה נדחתה בקשת המערערת מיום 24.11.2020, לביטול פסק דין שניתן בהיעדרה ביום 17.5.2017, שעניינו הרשעתה של המערערת בעבירה של נהיגה (ברכב מסוג סוזוקי מ.ר. 8875008), במהירות העולה על המותר בדרך עירונית - 107 קמ"ש במקום המותר לנהיגה במהירות של 60 קמ"ש, ביום 11.10.2016.

על המערערת הוטלו 30 ימי פסילת רישיון נהיגה, פסילה מותנית וקנס בסך של 1500 ש"ח. עונש הפסילה בפועל עוכב במסגרת הליכי הערעור ביום 3.12.20.

בבקשת הביטול נטען כי המערערת לא ידעה כלל כי זומנה לדיון, ולא קיבלה בדואר כל זימון מעין זה. רק ביום 18.11.2020 נודע לה לראשונה על כך שנדונה בהיעדרה לאחר שקיבלה בדואר "דרישה נוספת לתשלום חוב" המתייחס לקנס שהוטל עליה. עוד טענה המערערת כי אינה זוכרת אם נהגה ברכב המופיע בדוח שכן במהלך עבודתה "החליפה מספר רכבים שניתנו לה על ידי מקום העבודה", ולא ברור לה כיצד הוסב הדוח על שמה בלי להודיע לה על כך.

בדברי התשובה הציגה המשיבה בבית המשפט קמא אישור מסירה של דואר רשום הנושא את פרטי המערערת וכתובתה, שצוינו בו התאריך ופרטי הדואר, וכן הציון "לא נדרש". נוכח כך, נקבע בהחלטת בית המשפט קמא כי מתקיימת חזקת מסירה, לפי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, וזו לא נסתרה, והמערערת אף לא הביאה כל הנמקה המצביעה על אפשרות לשינוי בהכרעת הדין או במידת העונש.

בהודעת הערעור טען ב"כ המערערת כי לא ניתן להסתמך על אישור המסירה, שכן לא מופיע בו שם המשפחה של הדוורית, לא צוין בסימון "וי" אם ההודעה הושארה בתיבת הדואר ודבר הדואר הופנה למסירה בסניף הדואר, וכן לא מולאה "ההצהרה המובנית" בטופס אישור המסירה, ובית המשפט קמא לא התייחס לאלה בהחלטתו. עוד נטען כי אין

כל וודאות כי המערערת נהגה ברכב, שכן אינה זוכרת אם הרכב היה בחזקתה, נוכח תחלופת הרכבים ולא ברור כיצד נעשתה הסבת הדוח על שמה. ב"כ המערערת אף העלה טענה נוספת, שלא נטענה בפני בית המשפט קמא, לפיה חזקת המסירה על פי תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי התשל"ד-1974, אינה חלה על העבירות החמורות יותר "מסוג "הזמנה לדין" או "חובת משפט".

אין מקום לקבלת הערעור.

כפי שתואר, נשלח דואר רשום לכתובתה של המערערת, וחזר בציון "לא נדרש", כאשר טענת המערערת הינה כי אישור המסירה מולא בחסר, ולא ברור אם נעשה כלל ניסיון לבצע מסירה.

אכן, כפי שנפסק גם לאחרונה ברע"פ 5356/20 טחאן נ. מדינת ישראל, (12.8.2020), על אישור המסירה להיות ממולא בפרטיו החיוניים שיש בהם כדי לשקף את דרך המסירה, ואולם **"לא ניתן להסתפק לעניין זה בטענה כללית בדבר אי קבלת הזימון לדין, ועל הטוען שלא קיבל את הזימון כדין להסביר כיצד התיעוד החסר פגם ביכולתו להוכיח טענה זו** (רע"פ 1581/20 אבו חמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (8.3.2020))."

באישור המסירה דנא מולאו פרטי הכתובת, שם הדוור ותאריך המסירה, והיה מוטל על המערערת לערוך בירור בדואר לצורך אישוש טענתה כי הדואר הרשום לא הגיע אליה, וזאת גם נוכח כך שהמערערת מאשרת כי היא מתגוררת באותה כתובת במהלך השנים, וקיבלה לכתובתה זאת, מאוחר יותר, דרישה לתוספת פיגורים הנוגעת להודעת הקנס שלא שולמה. הטענה כי משזמנה המערערת לדין לא חלה עליה חזקת המסירה, אינה ראויה להתקבל, נוכח מספר החלטות שכבר ניתנו בבית המשפט העליון, לפיהן **"חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ, חלה הן על עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה". בהתאם לכך, חזקת המסירה פורשת את כנפיה גם על עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה..."** (רעפ 3698/17 עדי יוסופוב נ' מדינת ישראל (7.5.2017), וכן ראו, לעניין זה, רעפ 3202/16 אבי בן נחום נ' מדינת ישראל, 18.5.2019).

טענתה הנוספת של המערערת כי אינה יודעת כלל כיצד נכרכה בביצוע עבירת המהירות, ובאיזה רכב מדובר, נוכח תחלופת הרכבים במקום עבודתה, הינה טענה כללית וסתמית, שהמערערת מעלה אותה בשיהוי ניכר, כשנתיים ומחצה לאחר ביצוע העבירה; אין בטענה זו כדי להצביע על חשש לעיוות דין, ומטבע הדברים המערערת היא, ולא אחר, שיש בידה להתחקות אחרי נסיבות השימוש ברכב במקום עבודתה. מכל מקום, אין בטענה זו כדי לעמוד בסתירה לגופה של עבירת המהירות המיוחסת.

נוכח האמור, נדחה הערעור.

המערערת תפקיד רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט עד יום 28.12.20.

ניתן היום, ג' טבת תשפ"א, 18 דצמבר 2020, ויועבר לצדדים
על ידי מזכירות בית המשפט.

